

Ingetogen spel tussen grappen en grollen

Hein Janssen

Een beschuitje met hagelslag eten in een ziekbed, dat levert de nodige hilariteit op, zeker met Jim van der Woude als patiënt. De rol beschuit gaat aan diggelen, de hagelslag kruipt tussen de lakens, het publiek ligt in een deuk.

Een pyjamabroek aan- of uittrekken, ook dat resulteert in een al even grappige scène waarin Van der Woude's benen alle kanten opschieten.

Rond het bed dribbelt Loes Luca rond als de vrouw van de zieke man. Samen vormen zij het echtpaar Douwe en Diana, de spil van de nieuwe **Orkater**-productie **Leunen**. De voorstelling is gaandeweg in het repetitielokaal tot stand gekomen, waarbij het ziekbed van Loes Luca's eigen vader een belangrijke inspiratiebron was.

Douwe is niet zo maar ziek: hij heeft longkanker. In die wetenschap dicteert hij zijn eigen overlijdensadvertentie, en samen fluiten ze muziek van Beethoven die straks in de aula zal klinken.

Douwe: 'Ga je nog wat zeggen op de begrafenis?'

Diana: 'Tegen wie?'

Over een ernstig onderwerp een lichte voorstelling maken - dat moet het uitgangspunt zijn geweest voor **Leunen**. Theater met zo min mogelijk opsmuk: een bed, een kamerscherm, twee stoeltjes en een vaas tulpen. En twee toneelspelers die door alle grappen en grollen heen toch zo ingetogen mogelijk spelen.

Behalve over ziekte gaat **Leunen** ook over de teleurstelling die opduikt als een relatie niet is wat er van werd verwacht. 'Ik heb altijd gedacht: het leukste moet nog komen', zegt de vrouw in een onbewaakt ogenblik.

Zo kijkt zij tegen haar leven met haar man aan. Ze is nuchter, met de nodige sneren richting ziekbed, en soms zelfs ronduit grof probeert ze hem naar behoren te verzorgen.

Afhankelijk zijn en intussen dromen van een ander leven - Loes Luca laat dat met puntgaaf spel en af en toe een onverwachte uitbarsting fraai zien. Van der Woude is ouderwets goed op dreef als gevoelige kankerpit. En toch ontbreekt er iets aan **Leunen**.

Een voorstelling over kanker, over een doodzieke man en zijn reddende vrouw mag koddig zijn en een beetje gek, maar op een gegeven moment moet er een omslag komen, moet de keel worden dichtgesnoerd, de ontroering toeslaan, moeten de tranen achter de ogen prikkelen.

Maar dat gebeurt niet. Daarvoor is de tekst te mager, de diverse scènes lijken teveel op hetzelfde stramien geënt, er wordt te weinig zicht geboden op de onpeilbare diepte die ergens tussen deze mensen moet gapen. En dat is jammer, erg jammer.

THEATER Leunen door **Orkater** met Loes Luca en Jim van der Woude. In
Toneelschuur Haarlem t/m 10 februari; tournee.